

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 101.470 van 4 december 2001
in de zaak A. 85.280/VII-18.690**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaten C. DENIS en K. ROELANDTS,
 kantoor houdende te 1060 BRUSSEL,
 De Jonckerstraat 46

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 7 juli 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van, eensdeels, de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 7 december 1998 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, en andersdeels, van de bevestigende beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 1999, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 1 juli 1999;

Gelet op het arrest nr. 81.859 van 15 juli 1999 waarbij de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de genoemde bestreden beslissingen wordt verworpen;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 12 van het Besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 10 mei 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gezien het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 6 juli 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 september 2001;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. ROELANDTS, die, in eigen naam en loco advocaat C. DENIS, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker kwam België binnen op 16 september 1998 en verklaarde zich op 17 september 1998 vluchteling.

1.2. Op 7 december 1998 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 30 juni 1999 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt:

"Betrokkene werd verhoord op 17 mei 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. Roelandts loco Mr. Alain Detheux.

Betrokkene verklaarde van gemengde A.-A. origine te zijn en uit XXX afkomstig te zijn. Sinds 10 januari 1990 werkte hij als mecanicien in het leger. Op 15 augustus 1994 beledigde een adjudant, behorende tot de leidende I.-clan, hem omtrent de dood van zijn broer S., die lid was van het "F..T" (Front. ... (sic)). Betrokkene en de adjudant waren al jaren verwickeld in een vete tussen beide families. Daarop duwde hij de adjudant omver, zodat deze een rib brak. Betrokkene werd dan door twee agenten meegenomen naar een kantoor in de kazerne, moest zich uitkleden en werd in een kleine cel opgesloten. Gedurende drie maanden werd hij geregeld zwaar geslagen. Na één jaar detentie werd hij overgeplaatst naar de G.-gevangenis. Hij verbleef daar gedurende enkele weken alleen in een cel en kon daarna wat contact hebben met de andere gevangenen. Na ongeveer een maand te zijn opgesloten bemerkte hij een vriend onder de cipiers. Deze lichtte daarop betrokkenes vrouw in, die in de waan verkeerde dat haar echtgenoot naar het front was gestuurd. Toen hij ongeveer een jaar in de G.-gevangenis was opgesloten kreeg hij voor het eerst bezoek van zijn vrouw, die hem toen wekelijks kwam opzoeken. Zijn vrouw raakte zwanger bij deze bezoeken. Op 25 november 1997

kon hij, met de hulp van zijn vriend-cipier, ontsnappen door (door) een afvalputje in te kruipen. Bij de vissershavan D. kon hij met een boot van een kennis naar T. varen, vanwaar hij naar een dorpje in de "brouse" ging, bij zijn oom. Daar werd hij verzorgd volgens traditionele geneeswijzen. Op 2 april 1998 kwamen ook zijn vrouw en dochtertje aan. Op 31 augustus 1998 vertrokken ze van T. met de boot naar M. (J.). Met behulp van een passeur reisde hij dan op 13 september 1998 met vrouw en dochter naar Italië, van waar ze op 16 september 1998 naar België gingen. De volgende dag vroegen ze asiel aan.

Er dient te worden vastgesteld dat betrokkene relaas ongeloofwaardig is wegens hiaten, foutieve verklaringen en tegenstrijdigheden tussen zijn verschillende verklaringen onderling en in vergelijking met bepaalde beweringen van zijn echtgenote M. H. G. (CG/98/18413/B). Zo beweerde hij op het Commissariaat-generaal dat zijn broer Said lid was van de rebellenbeweging F..T ("Front. ..."). De juiste benaming (cfr. Mondes Rebelles, 1996) van deze oppositiegroep is evenwel F..D. Voorts verklaarde hij op de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 29 oktober 1998) dat een soldaat van de I.-clan, die hij kende van mee samen te werken, hem vertelde datbetrokkene zijn broer door hen gedood was. Uit zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt daarentegen dat deze persoon een adjudant was van betrokkene sectie, die hij al kende van voor zijn legertijd omdat ze in dezelfde buurt woonden. Hun beide families hadden al heel lang problemen met elkaar en ze beledigden elkaar voortdurend.

Na zijn arrestatie werd hij, volgens zijn beweringen tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken, gefolterd door één gemaskerde persoon, die hij herkende als de neef van de soldaat met wie hij gevochten had. Tijdens het verhoor door het Commissariaat-generaal verklaarde hij echter uitdrukkelijk dat hij zelf geblinddoekt werd en geslagen werd door twee of drie personen, en dat hij aan hun stemmen kon horen dat ze tot de I.-clan behoorden.

Bovendien is betrokkene detentieverhaal met betrekking tot zijn gevangenschap in de G.-gevangenis ongeloofwaardig. Zo verklaarde hij ongeveer een jaar na zijn arrestaties op 15 augustus 1994 naar deze gevangenis te zijn overgebracht. Nog een jaar later, zou hij voor het eerst bezoek van zijn vrouw hebben ontvangen. Zowel hij als zijn vrouw verklaarden dat zij tijdens deze gevangenisbezoeken, dus na omstreeks augustus 1996, zwanger werd. Dit is echter niet in overeenstemming te brengen met de geboorte van hun dochter A., op 31 januari 1997.

Verder beweerde hij tijdens het onderhoud op het Commissariaat-generaal dat hij en zijn vrouw 20 minuten tot een uur bijeen bleven per bezoek, terwijl zijn echtgenote op het Commissariaat-generaal verklaarde dat een bezoek gemiddeld twee uur duurde. Zij vertelde eveneens dat ze hem gedurende de eerste maand in zijn cel kon bezoeken en na een maand in een bezoekersruimte waar telkens zes gevangenen bezoek ontvingen. Betrokkene maakte hier in het geheel geen melding van. Voorts verklaarde zijn vrouw op het Commissariaat-generaal dat hij bezoek kreeg van vrienden en familie. Dit vermelde betrokkene evenmin.

Betrokkene is niet in het bezit van enig identiteit- of reisdocument, zodat het onmogelijk is zijn identiteit of reisweg na te gaan.

De door betrokkene(s) advocate overhandigde informatie over D. is van algemene aard en heeft als dusdanig geen invloed op bovenstaande vaststellingen. De door betrokkene overhandigde medische attesten van Dr. N. Gilbert (dd. 7 december 1998), Dr. E. Pacco (dd. 24 november 1998), Dr. B. Leclercq (dd. 9 oktober 1998) en Dr. J.-Cl. Deville (dd. 20 oktober 1998) doen evenmin afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Bovendien heeft betrokkene bij zijn asielaanvraag op 17 september (1998) er mee ingestemd dat de taal waarin zijn asielaanvraag zou onderzocht worden het Nederlands is en dat er in geen enkel geval toestemming gegeven kan worden om van taalrol te veranderen. Bijgevolg is het verzoek (dd. 22 december 1998 (twee maanden later)) van betrokkene raadsman om het dossier van taalrol te veranderen, zonder voorwerp.

Tenslotte bevat betrokkene verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep geen enkel ander element dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op

het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 7 december 1998.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

2.1. Overwegende dat, wat betreft de bevestigende beslissing van weigering van verblijf, de tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord opwerpt dat het beroep tot nietigverklaring te haren opzichte niet ontvankelijk is; dat zij ter terechtzitting hierover geïnterpelleerd afstand doet van deze exceptie;

2.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in diezelfde memorie van antwoord opwerpt dat, aangezien de bevestigende beslissing van weigering van verblijf de beslissing tot weigering van verblijf vervangt in al haar onderdelen en de bijlage 26bis hierdoor volledig uitdooft, het beroep tot nietigverklaring, in zoverre het is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, evenmin ontvankelijk is;

Overwegende dat, wanneer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf bevestigt, deze beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de plaats treedt van de beslissing tot weigering van verblijf; dat de beslissing tot weigering van verblijf van de minister van Binnenlandse Zaken volledig wordt opgeslorpt door de bevestigende beslissing van de commissaris-generaal; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring, voor zover het is gericht tegen de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf, niet ontvankelijk is;

Overwegende echter dat, artikel 63/5, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) bepaalt dat de tenuitvoerlegging van alle maatregelen tot verwijdering van het grondgebied die ten opzichte van de kandidaat-vluchteling genomen zijn wegens de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de bestreden beslissing van rechtswege wordt geschorst tijdens de termijn waarbinnen een dringend beroep kan worden ingesteld, alsmede tijdens de duur van het onderzoek van dat beroep door de commissaris-generaal; dat de maatregel tot verwijdering van het grondgebied van het Rijk van rechtswege weer uitvoerbaar is, zodra de beslissing van de commissaris-generaal waarbij de weigering van verblijf bevestigd wordt ter kennis is gebracht; dat de bevestigende beslissing van weigering van verblijf bijgevolg het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten niet vervangt;

Overwegende dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen middelen tegen

het bevel aanvoert; dat het beroep tot nietigverklaring, voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, eveneens onontvankelijk is;

3.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel de schending aanvoert van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet, doordat hij niet werd ingelicht over de gevolgen van zijn verzoek tot tussenkomst van een tolk en doordat als taal van het onderzoek het Nederlands gekozen werd, terwijl hij de Franse taal beheerst en de minister van Binnenlandse Zaken, in zijn antwoord op een parlementaire vraag hieromtrent, gesteld heeft dat de vaststelling van de taalrol dient te worden gedaan rekening houdende met de taalkundige en culturele affiniteiten van bepaalde landen evenals met de verblijfplaats in België; dat verzoeker stelt dat bovengenoemd artikel eveneens werd geschonden, doordat op het Commissariaat-generaal het interview, zonder tussenkomst van een tolk, door een Nederlandstalige jurist in het Frans werd afgenomen, terwijl hij uitdrukkelijk de tussenkomst van een tolk had geëist;

Overwegende dat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

"§1

Het onderzoek van de in de artikelen 50 en 51 bedoelde verklaring of aanvraag geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.

§2

De vreemdeling, bedoeld in de artikelen 50 of 51, dient onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van de in de vorige paragraaf bedoelde aanvraag de hulp van een tolk nodig heeft.

Indien de vreemdeling niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, kan hij volgens dezelfde regels het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek.

Indien de vreemdeling geen van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld.

§3

In de eventuele daaropvolgende procedures voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen en voor de Raad van State wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald.

Paragraaf 1, tweede lid, is van toepassing.";

Overwegende dat verzoeker bij zijn asielaanvraag op 17 september 1998 heeft verklaard de bijstand te verzoeken van een S. tolk; dat vervolgens, in overeenstemming met artikel 51/4, §2 van de Vreemdelingenwet en gelet op de noodwendigheden van de diensten en instanties, het Nederlands als taal van de procedure werd gekozen; dat het antwoord van een minister op een parlementaire vraag geen bindende kracht heeft; dat verzoeker een formulier heeft ondertekend waarbij hij verklaart erover geïnformeerd te zijn dat de taal waarin zijn asielaanvraag onderzocht zal worden door de bevoegde instanties het Nederlands is, dat deze taal zal gebruikt worden zowel tijdens het onderzoek van zijn asielaanvraag door de gedelegeerde van de minister van Binnenlandse Zaken als tijdens de

procedures die later zouden ingesteld worden voor het Commissariaat-generaal, de Vaste Beroepscommissie of de Raad van State en dat in geen enkel geval hem de toestemming wordt gegeven om te veranderen van taalrol; dat verzoeker dan ook bezwaarlijk kan voorhouden niet op de hoogte te zijn gebracht van de consequenties van zijn verzoek tot tussenkomst van een tolk;

Overwegende dat de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet en de aldus bepaalde proceduretaal, een Nederlandstalige beslissing heeft genomen; dat, wat betreft de bewering dat het interview op het Commissariaat-generaal in het Frans werd afgenomen, zonder tolk en door een Nederlandstalige jurist, verzoeker niet aantoont dat de ondervrager de Franse taal niet machtig was; dat ook de bewering van verzoeker als zou hij voor zijn verhoor door de commissaris-generaal expliciet om een tolk hebben gevraagd niet kan bijgetreden worden, vermits uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij brief van 22 december 1998 heeft verklaard dat hij de Franse taal verkiest en uitdrukkelijk verzaakt aan de bijstand van een tolk; dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2. Overwegende dat verzoeker een tweede middel afleidt uit de schending van “de substantiële formaliteiten, voorgeschreven op straffe van nietigheid, machtsoverschrijding en -misbruik, de schending van artikel 1 van de Conventie van Genève, ondertekend op 28 juli 1951, betreffende het statuut van de vluchtelingen, van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivatie van administratieve akten, de onjuiste en ontoereikende motivatie en vervolgens de afwezigheid van een wettelijk toelaatbare motivering en van een manifeste appreciatiefout”; dat bovengenoemde bepalingen volgens verzoeker zouden zijn geschonden doordat de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden, enerzijds, kunnen verklaard worden en, anderzijds, voor het overgrote deel te wijten zijn aan een slecht wederzijds begrip tussen verzoeker en de betrokken jurist; dat verzoeker voorhoudt dat deze contradicties bovendien geen betrekking hebben op de essentiële elementen van het asielrelaas; dat, steeds volgens verzoeker, aan de vereisten van de formele motivering niet wordt voldaan, doordat inzake de medische attesten enkel wordt vermeld dat zij geen afbreuk doen aan de gedane vaststellingen;

Overwegende dat verzoeker niet verduidelijkt op welke manier de commissaris-generaal de substantiële en op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen of artikel 52 van de Vreemdelingenwet zou hebben geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing; dat een middel slechts dan ontvankelijk is wanneer duidelijk en ondubbelzinnig wordt aangegeven in welk opzicht de bestreden beslissing de bepaling of het beginsel waarvan de schending wordt ingeroepen, schendt; dat het middel, voor zover het de schending van de substantiële en op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en artikel 52 van de Vreemdelingenwet betreft, niet ontvankelijk is;

Overwegende dat artikel 1, A (2) van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is; dat deze verdragsbepaling geen duidelijke en juridisch volledige bepaling is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt; dat aan deze bepaling derhalve een directe werking moet worden onzegd; dat de verzoekende partij de rechtstreekse schending van artikel 1, A (2) van het verdrag van Genève niet dienstig kan inroepen; dat het middel in zoverre het betrekking heeft op de schending van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève niet ontvankelijk is;

Overwegende dat, wat betreft de ingeroepen schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, in de bestreden beslissing wordt vermeld dat de door de verzoekende partij overhandigde medische attesten van Dr. N. Gilbert (dd. 7 december 1998), Dr. E. Pacco (dd. 24 november 1998), Dr. B. Leclercq (dd. 9 oktober 1998) en Dr. J.-Cl. Deville (dd. 20 oktober 1998) geen afbreuk doen aan de gedane vaststellingen; dat de commissaris-generaal dus stelt dat, ongeacht of zij het asielrelaas ondersteunen of niet, de medische attesten niets veranderen aan het feit dat de verzoekende partij en haar echtgenote tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd; dat niet kan ingezien worden op welke wijze de formele motiveringsplicht zou zijn geschonden; dat voor het overige, verzoeker geen elementen aanvoert die op een schending van de formele motiveringsplicht betrekking hebben; dat, overigens, uit verzoekers uiteenzetting bij zijn grief aangaande de schending van de materiële motiveringsplicht blijkt dat hij wel degelijk de motieven van de bestreden beslissing kende;

Overwegende dat, wat de aangaande schending van de materiële motiveringsplicht betreft, uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het eerste deel van die beslissing op uitgebreide wijze én uiterst gedetailleerd de verklaringen die verzoeker tijdens de diverse verhoren in het kader van de asielprocedure heeft afgelegd, uiteenzet; dat vervolgens de bevindingen worden weergegeven van het onderzoek van deze verklaringen; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de hand van deze vaststellingen ten slotte concludeert dat de asielaanvraag van verzoeker kennelijk ongegrond is; dat, wat de opmerkingen van verzoeker met betrekking tot de vertaalproblemen betreft, kan verwezen worden naar hetgeen hierover in de bespreking van het eerste middel werd overwogen; dat de contradicties niet van die aard zijn dat zij louter het gevolg zouden kunnen zijn van taalproblemen; dat zij bovendien betrekking hebben op essentiële elementen van het asielrelaas, namelijk de rebellenbeweging waarvan de broer van verzoeker lid was en waardoor hij problemen kreeg alsmede zijn verblijf in de gevangenis; dat verzoeker er niet in slaagt de vastgestelde tegenstrijdigheden op een aannemelijke manier te verklaren; dat het oordeel van de commissaris-generaal om de asielaanvraag van verzoeker als kennelijk

ongeground te bestempelen niet kennelijk onredelijk is, gelet op de feitelijke gegevens van het dossier; dat er evenmin sprake is van machtsoverschrijding of machtsmisbruik; dat het middel, voor zover het is gesteund op een schending van de materiële motiveringsplicht, machtsoverschrijding en machtsmisbruik, niet gegrond is;

4. Overwegende dat verzoeker geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op veertienduizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier december tweeduizend en één, door

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de H.	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

M.-R. BRACKE.